

СПЕЦІАЛЬНИЙ ВИПУСК

п-813745
ЗА НАУКОВІ
КАДРИ

Орган партбюро, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного
університету ім. І. І. Мечникова

Неділя, 19 травня 1957 р. № 16 (528) Ціна 20 к

МОЛОДІЖНА
ФЕСТИВАЛЬНА
ІМЕНІ І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ІМ. П. ТУШКЕВИЧА

*Присвячується
Першому Одеському
Фестивалю молоді*

ЇХ ГОЛОСИ МІЦНІЮТЬ

Багато років вже існує в університеті літературна студія, в якій початківці демонструють і вдосконалюють свою майстерність. Струни їх юних лір звучать все голосніше і сміливіше.

Голоси їх ще не змужніли, але у кожного своя сила і свій тембр. Різноманітна тематика творів наших початківців. Вся вона просякнута молодістю, оптимізмом, вірою в майбутнє, бажанням боротись за це майбутнє.

Вірші В. Березінського сповнені оптимізму, радості й щастя кохання. Вірш В. Домріна легкий, гнучкий і мелодійний, це поет зі своїм власним стилем, з майже цілком визначеною майстерністю. В цьому році в Одеському видавництві виходить його перша збірка.

В поезіях В. Мороза про цілину оспівується радість праці в ім'я Батьківщини, комсомольський запал студентів-цілинників. Ліричні поезії В. Мороза та В. Кип'яткова сповнені глибоких роздумів про життя, кохання, іноді відзначені нотками драматизму.

На наших очах оволодівають майстерністю А. Бортняк, Г. Шендрик, А. Логвиненко та інші. Цікаво творить В. Зінченко.

Слід відзначити поезію албанського студента
Кока Вірона, який пише російською мовою і
перекладає на російську з албанської.

Це лише перші кроки поетів-початківців.
Перед ними широкий шлях.

Щасливої дороги вам, молоді поети!

Григорий КОФФ

ФЕСТИВАЛЬНАЯ ПЕСНЯ СТУДЕНТОВ ОГУ

Летят наши песни, как голуби, вдаль
И радость несут и уносят печаль.
Пусть песню о счастье сердец молодых
Сегодня над миром несет фестиваль.
И, вспомнив про эти веселые дни,
Одесские встречи в душе сохрани,
Воздух морской и бульвар городской,
И порта ночного огни.

Припев:

Молодежной, фестивальной
Нашей песне преграды нет.
Не забыть, друзья, в дороге дальней
Юных лет,
Славных лет
И Одесский университет.
Нам дружба большая дана на века,
Как небо, чиста, как земля, широка.
В тайге и степи, на Днестре и Оби
Увидишь друзей и найдешь земляка.
В труде молодежь не отступит назад,
И солнечным утром придет в деканат
Далекая весть
Про геройство и честь
Сегодняшних скромных ребят.

Припев.

ЧЕРВОНИЙ РІДНИЙ СТЯГ

Коли «Аврора» постріл громовий
Послала весни сповістить над світом,
Не штурмував тоді я «Зимовий»
І перед «Смольним» не схилявся з привітом.

Мене на світі не було в той день...
І шкодувать доводиться і досі,
Що не строчив із «Максима» пісень
У ту бурхливу петербурзьку осінь.

Та кажуть люди — і це може й так —
Мій перший крик з селянської стодоли
Прийшов вітати — щастя добрий знак! —
Іван Рижов — балтієць із «Аврори».

Не знаю, як зайшов він до села,
Де притулилась трудівницька хата...
Колисці усміхнувшись здаля,
Зняв орден із потертого бушлата

І дав поцілувати малюку
Червоний прапор рідного загону...
І за здоров'я, за судьбу легку
Він навіть випив чарку самогону...

Такий пустили люди поговор,
Якого я ніколи не забуду.
Багато днів промчалось з тих пір,
Змітаючи з землі останки бруду...

Та як хотілося б зустріти вас, Рижов,
І розповісти щиро при нагоді,
Що не топчу я марно підошов,
Крокуючи в життєвому поході,

Що ваш вогонь у серці я зберіг,
Що він в мені — у крові і у плоті...
Багато нам сходити ще доріг
На радість друзям і на зло підлоті.

Та де б не йшов — червоний рідний стяг,
Піднесений у гromі листопаду,
Весняним сонцем озаряє шлях,
Дає натхнення, силу і пораду.

ПЛАМЯ ОКТЯБРЯ

В родимый край, где озеро блестит.
Где Розафат стоит на вышине,
Буна-река среди полян бежит,
Шумя волной в далекой стороне.
И тополи, качая головой,
Сопровождают музыку реки.
Дома сверкают яркой белизной
Немеркнувшей сияющей красы.
В горе Цукаль белеет седина.
Ту седину наш Меда воспевал.
Там, горцы говорят, что спит луна
И великан незримый среди скал.
Но великан тот, зримый для меня,
Не тот, о ком преданье говорит, —
Могучий мой народ стоит в веках
У берегов Балкана, как гранит.
Не раз висели тучи над страной,
Не раз был отуманен небосвод,
Но древний стяг свободы, стяг святой
Все бури выстоял, как мой народ.
И если долгожданная заря
Нам принесла красавицу-весну,
Свершилось это только потому,
Что разгорелось пламя Октября!

ПАВЛУ ГРИГОРОВИЧУ ТИЧИНІ

Юначе серце, серце юнки
На Ваше слово мовлять лунко:
Ми не відступимо від справ,
Що Ленін нам заповідав.

Ворожу чорну й злу облуду
Ми викривати завжди будем,
Ми не дозволим, щоб вона
Жила у нас, як ніч страшна.

Коли потрібно, то стіною
Ми станем дружною, сталлюю.
Коли потрібно, кожну мить
Ми ворогів готові бити!

Ми нашу славу Батьківщину
І рідну матір-Україну
Завжди готові захищать.
Як ворогів шалена рать

Захоче взяти на поталу
Те, що батьки нам передали.
Свободу, наш радянський лад, —
Ні, ми не ступимо назад!

Ми нашу руку простягнемо,
Ми тих на ноги підведемо,
Кому нескорене життя —
То найдорожчий в світі стяг!

У нашій звільненій країні
Все найдорожче — то людина,
Творець всього, що має Край,
Гроза гадючих чорних зграй.

Ми ленінізм — могутню зброю —
Від підлих нападів відстоїм!
Він кров'ю звірений в боях,
Що значать наш побідний шлях!

Так вище ж наш червоний прапор!
Складає молодь наша рапорт
Про велич діл і велич мрій,
Про вірність партії своїй.

Юначе серце, серце юнки
На Ваше слово мовлять лунко:
Ми не відступимо від справ,
Що Ленін нам заповідав!

ПОДОЛЯНКА

Ледь гойднув вітрець тополю,
Розчесав туман навкруг.
Я люблю, люблю до болю
Край подільський, скелі, Буг.
Як прониже перший промінь
Світанкову синь води —
Ранок виплескає гомін,
Забринить на всі лади.
Встанеш ти, кохана, зранку,
Розум'яниться лице.
Подолянку! Подолянку!
Ніжну пісню вітерцем
Я пришлю, пришлю для тебе,
Будуть заздрить солов'ї,
Як в полях під рідним небом
Ти співатимеш її.

* * *
Червень вибілила гречка,
Червень квітами пропах.
Обережно недалечко
Бродить пісня в берегах.
То полине, то зів'яне,
Потім знову спалахне,
Нанівець зведе всі плани,
В луг покликавши мене.
Може б я й подумав трішки.
Може б я і не пішов,
Та ведуть усі доріжки
В луг, де пісня і любов.

ВОЛОШКИ

Ти замерзла, а кажеш—нітрошки.
Я відшукую сонячних слів.
Дві нев'янучі сині волошки
Подивились на мене з-під брів.
А в саду став господарем вітер,
Заблукавши з далеких доріг,
Лист багряний зриває на вітах
І шалено жбурляє до ніг.
Хай пронизує вітер осінній,
Хай хоч тричі лютує на зло.
Дві волошки, нев'янучі, сині,
Шлють мені незвичайне тепло.

ПОВЕРНУВСЯ

Син України повернувся додому
З аргентінських далей «чарівничих»
І не скарб привіз, а в грудях втому
І глибокі зморшки на обличчі.
Він іде колгоспною землею,
Слухає, як радяться тополі...
Знаю, друже, скучив ти за нею
Серед бід і слізної недолі.
Він іде... А вітер лан колише.
Може просто сина він вітає?
Так! Оця земля, яку залишив,
Стала іншим, невідомим краєм.
То ж іди полями поміж житом!
Є чого і плакати, і сміятися —
Мабуть треба горе пережити,
Щоб отак сповна відчути щастя.

ПАМ'ЯТІ БАТЬКА

Знов перечитую слово за словом
Зжовклий папір, наче долю свою:
«Ваш чоловік, командир наш, під Львовом
Смертю хоробрих загинув в бою».
Де поховали—стеги тільки знають,
Квіти, які в головах зацвіли,
Вітер, який там на волі гуляє,
Роси холодні, що в травах лягли.
Так би хотілось знайти ту могилу,
Мовчки припасти до неї грудьми
І, не здержавшись — бо то понад силу, —
Землю зросити рясними слізьми.
Та не дізнаюсь вже, де і шукати.
І, затаївши скорботу в собі,
Де не зустріну могилу солдата,
Голову мовчки схиляю в журбі.

З циклу „Слово про цілину“

* * *

На цілинних просторах широких
Ледь прим'яли машини к'врил,
І зерна нескінченні потоки
Понесли, підіймаючи пил.
Колосок мені хилиться в ноги,
Мимо поля машини летять...
Тут — початок нової дороги
І початок нового життя!

З Е Р Н О

З комбайна знявши полотно,
Від спраги й втоми трохи сонні,
Ми часто в бункері зерно
Перебирали на долоні.

І нам здавалося воно
Важким, як піт, що лоб карбує...
О, недаремно ми зерно
Дорожче золота цінуєм.

* * *

Чорт його знає, чим пахне солома, —
Поле, чи вітром з далекого дому,
Чи українським п'янким чебрецем...
Ляжеш, зариєшся в неї лицем,
Тіло розправиш—і зникне утома...
Чорт його знає, чим пахне солома.

З „Ліричного щоденника“

М. Н.

Припорошений тихим сніжком,
Вітер! в хату постукав з причілка,
І присвиснувши, як пастушок батіжком,
Заховався за ялинову гілку.

Промайнув силует за вікном...
Ось хвилина, якої ми ждали.
Ти прийшла. Припорошений тихим сніжком,
Вітер мовчки пішов собі далі.

П Р О Л І С К И

Ти навіщо проліски згубила,
Ти нащо зірвала цю красу?
Глянь, вони голівки похилили,
Стримуючи срібную росу.
А твій погляд, чистий і відкритий,
Не затинить й хмарка сумоти.
Ой чи ж зможе дівчина любити,
Що красу не вміє берегти?...
Проліски красою чарівною
Викликають думу не одну,
І мені нагадують весною
Про твоїх очей голубизну.
Ну нащо ти їх зірвала, люба?...
В'януть із докорами тобі,
Мов кохання нашому на згубу,
Пролісків голівки голубі...

* * *

Крапля неба впала
В твої ніжні очі,
Сміючись, розтала
В іскорках дівочих.
І я знову й знову
Ув очах у тебе
За красу чудову
Цілував би небо.

АГРОНОМ

Обдивляється, посміхається,
Міря кроками битий шлях,
До села свого наближається
З чемоданчиком у руках.

Бо машини тут ждати ніколи,
З нетерпінням же дома ждуть.
Поспіша юнак на канікули
Прямо з поїзда—і у путь.

Неважкі вони—кілометри ці —
Тут родився він, тут мужнів,
І записано навіть в метриці,
Що господар він цих ланів.

Перші хати вже появились,
Заіскрилась в ставку вода,
Мати з радості прослізилася,
Біля хвіртки он вигляда.

Швидко час промчить, повний мріями,
І за рідним своїм селом
Оглядатиме лан засіяний
Молодий стрункий агроном.

І турботами він гарячими
Збереже молодий посів,
То ж в дипломі його зазначено,
Що господар він цих полів.

БЕРЕГТИ ПОЧАВ

Поглядаю
На щасливу пару,
Що сидить
Під дубом молодим.
З задрощів
Ковтаю сірі хмари —
«Біломора» дим.
Вітер серце
Холодом проколе,
Заскрипить
Акація стара.
Я не був
Закоханий ніколи,
Не прийшла пора.
Полюбити
Раз щоб і назавжди,
Щоб не оступався,
Не тікав.
Я любов,
Ніколи не кохавши,
Берегти почав.

БЕРЕЗЕНЬ-ПУСТУН

То всміхається привітливо...
То — ні слова... і не дивиться...
Чисте небо, тепле сонечко...
Раптом сніг, а далі — зливиця.
Ну й пустун який ти, березню!
Чом смієшся наді мною ти?
Хто ж, крім тебе, серце дівчини
Міг погано так настроїти?

КАЗАХСТАНСЬКИЙ ВЕЧІР

Тихий вечір. Місяць світлолиций
Сяйво ле на росяні поля,
За вікном лунає пісня-птиця,
Дихає натруджена земля.

Той же вечір, що й на Україні,
Тут Дніпро, здається, — лиш ступи.
Навіть пісня українська лине,
Хоч навкруг казахській степи.

Почуваю тут себе, як вдома,
Все до мене дружньо промовля,
Все звичайне, рідне і знайоме,
Бо це наша, це моя земля!

* * *

Тільки захід темномалиновий
У далеких сопках догорав,
Одягав він свій костюм святковий
І кудись щовечора зникав.

Повертався, як півні вже співали,
Ніяково посміхався нам...
Ні про що ми в нього не питали:
Прийде час — він все розкаже сам.

ПРОЩАНИЕ

Путь геолога трудный и долгий
Беспокойной начертан судьбой.
Как всегда, перед дальней дорогой
Я хотел бы проститься с тобой.

Я хотел бы, чтоб в быт мой суровый
Ты вмешалась хотя бы во сне,
Назвала порой ласковым словом
И взгрустнула чуть-чуть обо мне.

Чтоб глухие таежные тропы
С желтым зверем меня не свели,
Чтобы ветры в бездонную пропасть
На подъеме столкнуть не смогли,

Чтоб сибирская белая вьюга
Не смогла бы мой след замести,
Ты по праву старинного друга
Пожелай мне удачи в пути.

ПОЛЯРНЫЙ ВАЛЬС

Далеки вы, каштаны одесские.
Далеки, словно свет маяка,
И родные глаза полудетские,
Что забыть невозможно никак.

Я живу среди льдов белой Арктики,
Где чукотские чумы стоят,

Где суровые дни нашей практики
Согревает улыбка твоя.

Никогда не цветут здесь акации,
Никогда не стихает пурга,
И вокруг нашей маленькой станции
Сотней верст протянулись снега.

Но сквозь бури, торосы и омуты
Я сумею достойно пройти,
Сохраню свое чувство нетронутым
И к тебе не забуду пути.

УЛЛУ-ТАУ-ЧАН

Ветер, мрак и мороз,
Скользкий пористый лед,
И в крови почерневшие губы.
По отвесной скале,
Шаг за шагом вперед
Бьют промерзший гранит ледорубы.

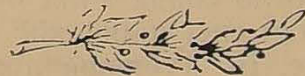
Поглядишь на знакомые лица ребят —
Стали строже и чуть потемнели.
Ведь за каждым из них
Сотни туров стоят
Побежденных вершин и ущелий.

И встречая рассвет
У седых облаков,
Ты увидишь с утесов орлиных
Бесконечный простор голубых ледников
И сиянье двуглавой вершины.

даже лица как будто бы стали светлей,
И, как льдинки, глаза голубые...
Так железная воля упрямых людей
Побеждает гранит и стихию.

Я не знаю, когда мой настанет черед,
Щепко схватит в объятия старость —
Напрошусь я тогда непременно в поход,
В свой последний решительный траверс.

И когда вновь увижу в коричневой мгле,
Как над Ушбой гуляют метели,
Предпочту я разбиться скорей на скале,
Чем скончаться на мирной постели.

МАТЕРИНСЬКЕ СЕРЦЕ

(За мотивами грузинської легенди)

Весна у горах в маках квітне,
Струмками весело дзвенить,
Сміється променем привітно
І свіжим подихом п'янить
Бентежне серце юнакове,
Що в ніч глуху, і в синь ранкову,
І в день високий, голубий
Іде у гай, де тінь дуби
Широку кидають на схили,
Де джерело спада з-під брили
Й легенди сиві цілий вік
Хлюпоче, їм згубивши лік.
Там він в рожеві тихі ранки
Біля старого джерела
Стрічає всміхнену горянку,
Що за водицею прийшла.
Благально дивиться їй в очі
Й слова омріяні шепоче,
Слова палкі, що ніжно їх
В своєму серці їй зберіг:
— Моя ти зоре недосяжна,
Орлице горда, я приніс
У дар тобі своє відважне,
У морі викупане сліз,
Твоїми спалене очима
Юначе серце. Може чимось
Йому в біді зарадиш ти,

Захочеш, може, зберегти
Його весняні світлі мрії
І словом лагідним зігрієш...
...Та на слова свої палкі
Почув із вуст її такі:
— Мій орле мужній, мій юначе,
Твоє даремно серце плаче,
Даремно весну голубу
Ти так затьмарюєш в журбу,
Даремно так в самотині
Страждаєш ти. Якщо мені
Ти не відмовиш у проханні,
Я завжди буду до світання
Голубить серденько твоє
Й тобі навек віддам своє...
Тож через день, як ранку синь
Засяє знов на оболоні,
Мені ти серце принеси
Своєї матері в долонях.
Вернувсь юнак у рідну саклю,
В якій мацоні смачно пахло,
В якій він бачив перші сни
І дні дитячої весни,
В якій теплилась золота
Старої неньки доброта, —
Вернувсь, й коли послули люди,
Розсік своїй він неньці груди.
І від страшного зойку мами
Здригнувсь юнак, поник в нестямі,
І блиск палкий в його очах
Весь спопелився і причах.
І, взявши серце у долоні,

Він поспішив крізь ночі сонні
В дубовий гай до джерела,
Де горда дівчина жила.
І вже знесилений, в знемозі
Спіткнувсь юнак на півдорозі,
А серце голосом святим
Спитало, повне доброти:
— Чи не забився, сину, ти?

ЛІРИЧНЕ

Чи в смутку бабиного літа
Знайду я радість у тобі
І наяву вже буду вміти
Дивитись в очі голубі?
А чи весною голубою
Я визнаю: мрії всі — пусте,
І серце, сповнене тобою,
Чортополохом поросте?..

* * *

Дві агатинки разючі
Душу обпекли,
Рани солодко-пекучі
Чи загсяться коли?
Чи повік носити буду
Їх в душі своїй,
Щоб сміялись з мене люди
На утіху їй?...

СТУДЕНТ

Он занимался на истфаке,
Был молчалив, плечист, кудряв.
Со смертью встретившись в атаке,
Он выжил, зренье потеряв.
Чего скрывать, его жалели.
Иные горько иногда
Шептали вслед: «На самом деле,
Куда он годен? Никуда».
Во тьме тонули кресла, стены,
Взметнулся занавеса шелк,
Он вышел на площадку сцены
И твердо к рампе подошел.
И зал от песни, вздрогнув, замер.
А баритон крепчал, звенел.
Он видел сердцем, не глазами,
То солнце, о котором пел.
Аплодисменты загремели,
И зрители кричали встав,
И мы как будто бы прозрели,
Его впервые увидав.

КАЗАКИ

Почти всю ночь не утихая,
Над головою злился гром.
Дождем умытая, степная
Бежит дорога над Днепром.

Казацкое навеки слово
Дано: друг другу помогать —
До русской крепости Азова
Копытам кованым стучать.
Назад за крупы пролетают
Курган, курган, еще курган...
И третий день закаты тают,
И третью ночь не спит Богдан.
Сжигая панов-толстосумов,
Горит восстания огонь...
Пока сидит в соборе дума,
Летит вперед казачий конь.
У русских угнаны отары,
Станицы басурманы жгут...
Узнают турки и татары,
Как братья вольность берегут.
Казацкое навеки слово:
Во всем друг другу помогать —
Сегодня снова у Азова
Их будут русские встречать...
Горят костры сторожевые,
А у богданова шатра
Большие чаши круговые
Не высыхают до утра.
А вечер стелется туманом.
Роса упала. Ночь близка.
Хмельницкий с русским атаманом
Выходят осмотреть войска.
Вот у костра сверкает жарко
Кинжала острого конец,
И наклоняется над чаркой
То запорожец, то донец.

Из пальцев кровь струею пенной
До краю чару налила,
И чара, как сосуд священный,
По кругу строго поплыла.
Кто к ней губами прикоснется,
У молодых и стариков
Тот кровным братом назовется —
Таков обычай казаков.

ЭПИГРАММЫ

БИОГРАФИЧЕСКАЯ СПРАВКА

Чужих творений не любил.
Писал в «своеобразном» стиле.
Он руку сам себе набил,
А шею критики набили.

В СИЛУ ВОЗМОЖНОСТЕЙ

Подобрав аттестацию,
Стал доцентом к зиме,
Защитив диссертацию
О курином уме.

ПЛАГИАТОР

Без таланта, налегке
Он по миру движется,
С миру по одной строке —
И злодею книжица.

Х Л І Б

Його лиш витягнули з печі,
Поклали теплим на столі.
В нім сила — материні плечі,
Його тепло — тепло землі.
Він поле красить колосисте,
Моєму серцю дав биття...
Лиш руки чесні, мозолисті
Йому віддячать за життя.

СТАРШОМУ БРАТОВІ!

Не ділили батьківської хати,
Ліктями не міряли ми ниву,
Не підняли палку кострубату,
Щоб ударить в нелюдськім пориві.
Ми разом суворою добою
Не лягали на берлінські плити,
Та навчились у труді з тобою
Дружбу лише порівну ділити.
Друзі і брати на попри всьому злому
Не тому, що ми такого роду, —
Ми завдячливі життю новому
І своєму вільному народу.

ГЕОЛОГИЧЕСКОЕ

Нам долгие месяцы чай пить из кружки
В таежной затерянной деревушке
И слушать, как ночью на крыше сарая
На гуслях соломенных ветер играет
И песню поет в буреломе басисто,
И, кажется, звезды звенят, как монисто.
А край за окошком лесистый и скальный,
Где место найдете вы музыкальней?
Здесь все: от сверчка до гранитной породы—
Единый, могучий аккорд природы.

Юрий ВАРВАРЕЦКИЙ

ТЫ ЗНАЕШЬ САМА

Ты ведь знаешь сама, что тебя я люблю,
И не надо ни пламенных клятв, ни письма...
Если чувства я трепетно в сердце таю,
Это — робость моя. Ты ведь знаешь сама.
Ты ведь любишь сама... И когда мы вдвоем,
Я читаю любовь в каждом взгляде твоём.
Ты ведь веришь в меня... И ни клятв, ни
письма...

Только рук теплота, только близость щеки...
Эту нежность свою навсегда сбереги,
Не отдай никому.
Ты все знаешь сама.

ТЫ НЕ ПИШЕШЬ

Ты не пишешь, забыла, что ли,
Ну а мне забыть нелегко,
Как размашистый ветер в поле
Обнимал нас крепкой рукой.

Дни столпились за дальней горою,
Но от них я другим не стал,
Ты пойми, что тебя порою
Даже к ветру я ревновал.

Ты не можешь забыть, не можешь,—
Не поверю, не говори,—
Этих узких степных дорожек,
Где бродили мы до зари.

Так чего же ты писем не пишешь,
Отчего их все нет и нет?....
Ветер гложет солому на крыше,
Гаснет в комнате поздний свет.

Переклади з пісень Іва МОНТАНА

ПАРИЗЬКИЙ ХЛОПЧИСЬКО

Паризьке хлоп'я!
Він — ціла поема.
В яких ще краях
Такого знайдемо?
Лиш тут, знаю я,
Є це пташеня
Приємне.

Паризьке хлоп'я —
Це суміш прекрасна:
Амур з чортеням
У нім одночасно.
Хоч він і маля,
Та ласощі бачить не часто.

Хай на вигляд він кволий,
Маленький, наче жук, —
Не дозволить ніколи
Себе назвати:
— Малюк.

Паризьке хлоп'я
Худе, блідолице,
Бутон, що сія
В горщку від гірчиці.
Він — справжня душа,
Він — гумор моєї столиці.

Довжелезні брюки на нім,
В кишенях руки тримає,
Бачать всі — що духу завжди
Від мундира тікає він.

Паризьке хлоп'я!
Він — ціла поема.
В яких ще краях
Такого знайдемо.
Для всіх, знаю я,
Оце пташеня
Приємне.

Наслідник він є
З народження свого
Минулих часів
Здобутку важкого.
І знає про це,
Хоча не ходив він у школу.

Знає він, як на площах
У грозові дні
За ідею, за щастя
Бились хлопці малі.

Паризьке хлоп'я
Сміється з недолі,
Вже зараз життя
Він знає доволі,
А треба — в боях
Гавроша повторить він долю.

Він якось мені
Сказав наодинці:
«Якби довелось
Піти мені звідси,
Я встиг би собі
В кишеню сховати всю столицю».

СОЛДАТ

В рушницях — квіти, барабани б'ють,
Солдати молоді в похід ідуть.
Сержанта голос їм рівняє крок,
Є за плечима кожного мішок.
Як на війну уперше йде солдат —
В мішку паличку маршала несе,
А як солдат іде з війни назад —
В мішку брудна білизна та й усе.
Ідем, щоб загинуть там,
На війну ми,
На війну ми,
Любов кличе нас дарма,
Нам назад шляху нема.
Однак — так було завжди —
Як зима мине,
Як пора прийде,
Усі дивляться на тих,
Хто в бою лягти,
У строю іде.
Такий шлях чоловіків
Для війни бо,
Для війни бо,

Любов — тільки звук пустий,
Зна війна лиш клич сурми.
Як на війну уперше йде солдат,
Пісні і квіти перед ним весь час,
А як солдат іде з війни назад —
Йому лиш пощастило на цей раз,
Йому лиш пощастило на цей раз,
Йому лиш пощастило... на цей раз!

Редактор ІВ. ДУЗЬ.

ЬР 05808. Адреса редакції: вул. Петра Великого, 2, к. 64
Друкарня ОДУ ім. І. І. Мечникова, вул. Щепкіна, 12.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА